

JUSTICIA SOCIAL

Any III - Epoca III

Barcelona, 25 de febrer de 1933

Núm. 86

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

Als treballadors de Catalunya

COMPANYES I COMPANYS:

Els darrers esdeveniments, que han provocat el vessament de sang en bona part dels pobles de la Península, han posat en el primer pla de les conveniències col·lectives del proletariat de Catalunya l'emancipar-se de la tutela d'un grup d'homes d'una contextura moral tan arbitrària, que és totalment impossible determinar on acaba l'home d'idees generoses i on comença el vulgar delinqüent.

No es pot tolerar per més temps que en nom del proletariat es treballi inconscientment per provocar una reacció de dretes i l'entronització d'un govern de força que ofegui aquelles llibertats individuals i col·lectives suar conquistades, i que la massa va demostrar que volia i vol. Hom no pot tolerar que els partits burgesos, en virtut de les excentricitats i truculències d'un corrent de lluita irresponsable, es fiquin en els nostres plets interns i s'atribueixin un patronat damunt el moviment sindical. No pot ésser tolerat tampoc que una tàctica d'aldarulls sistemàtics elimini de l'ordre del dia de les nostres preocupacions els problemes que té plantejats la classe obrera i que reclamen solucions immediates i no pas frases fortes i actituds provocadores. I si aquests fets aconsellen d'emprendre camins nous en el camp sindical, no estem disposats tampoc a deixar-nos coaccionar pels fracassats i pels àtics amb el mite de les tres consonants, C. N. T., quan representen un organisme que ha estat fet servir de tapabruts d'aventurers, i que avui és impossible de sanejar i de restituir a la seva funció pròpia de defensa obrera.

No companys; amb la C. N. T. no hi ha res a fer. El vell organisme serà per sempre més el que n'ha fet aquest conglomerat de l'anarquisme decadent i amoral, la F. A. I., o el que en fanien els del grup cismàtic dels trenta deixant-hi aixoplugar la F. A. I., la qual cosa vindria a ésser quelcom de semblant. Per altra part, les necessitats de la lluita contra el capitalisme, el qual va incrustant-se en la República per desfigurar-se els aspectes avançats, fan inajornable la solució d'una crisi sindical que és arribada al moment agut. I les probabilitats d'una conciliació de tendències serien una dilatoria, amb el perill de degenerar en una lluita fratricida amb gent d'una idio-

sincrasia de terrorista que no distingeix entre l'enemic i el company. Per tant, no tenim altra solució que acceptar els fets acomplerts i traçar-nos la nostra línia de conducta. Entengui's bé: la nostra, sense mixtificaciones, sense deliris; amb la voluntat ferma, però, d'arribar a crear una situació sindical en què la solidaritat obrera no sigui pas una impostura i una palanqueta.

D'aquesta decisió, n'assumim tota la responsabilitat.

Quan la C. N. T. declarava barroerament, contra tota norma sindical, que anava a la implantació de la incongruència anomenada «comunismo libertario», convertint-se així, automàticament, en una central sindical sectària, vàrem tenir la impressió que els fets aconsellarien de rectificar aquella declaració exclusivista i poca-solta, ja que una organització sindical ha d'ésser per a tots els treballadors, en igualtat de drets, siguin les que siguin llurs conviccions polítiques, filosòfiques i religioses.

I mirem la situació actual. Pocs setmanes després de la proclamació de la República, un enfilat de vagues inoportunes, sense solta ni volta, sense visió d'on podien anar a parar, amb idèntics procediments de lleugeresa, d'incapacitat i de coacció, ens demostrava que, referent a la C. N. T., no pot haver-hi esperança de rectificació, i que era impermeable als alligonaments d'un esdeveniment històric tan transcendent com un canvi de règim. Els resultats foren un seguit de fracassos amb proporcions de «débâcle», amb el tradicional «borrón y cuenta nueva» dels dirigents irresponsables. I l'exercici del dret de crítica i l'exigència de responsabilitats morals i administratives, ha suscitat la crisi definitiva de la C. N. T. amb l'espectacle més indignant en els annals de les lluites obreres. Sindicats de diferents indrets de Catalunya, que es mostraven en desacord amb l'acció perillosa dels dirigents de la F. A. I., han estat foragitats en massa de la C. N. T. per la pressió d'aquests grups, i s'ha arribat, en el cas de Sabadell, fins a crear Sindicats «grocs» enfront dels obrers que tenen l'història de lluita de classe i de sacrificis més ferm i invulnerable al nostre país, i que constitueixen l'essència més pura del moviment sindical.

Això ha permès que creixin i prosperin, en alguns llocs, Sindicats grocs del tipus anomenat «Federació Obrera Catalana», supervivències del funest Sindicat «Lliure».

L'hora és arribada, doncs, de reaccionar contra aquest estat de coses i de posar les bases d'un moviment sindical capaç de complir la seva missió. Els elements d'aquest moviment sindical consisteixen en la formació d'una sòlida consciència de classe; en la independència respecte de partits i sectes; en l'eficiència de la lluita contra el capitalisme; en un principi de responsabilitat i de moralitat administrativa, i en una obra de capacitació per a la tasca

de regular a profit de tots la producció de la riquesa social.

Cal crear un sindicalisme que s'integri dins els corrents internacionals; altrament, ens trobariem com la C. N. T., que ha hagut de forjar-se una Internacional per a ella sola. Hem de resoldre el problema d'orientació del nostre sindicalisme, però hem de resoldre'l aparellat amb el problema de la convivència internacional.

Tenim present, en fer aquestes manifestacions, l'objectiu únic de tota lluita obrera, la finalitat que és comuna a tots els obrers, pensin com pensin, de fer front a un capitalisme que, nacionalment, es vigoritza amb institucions democràtiques joves, i, internacionalment, porta la voracitat del seu imperialisme cap a una futura guerra. Les migrades democràcies d'avui poden ésser les dictatures de demà. I una situació semblant no es combat pas amb crits ni amb histerismes. Calen organismes experimentats, d'un sentit de permanència, adaptats a la situació i a la realitat que imposa un règim democràtic, en primer lloc; i en segon lloc, cal liquidar del moviment obrer tota tendència de dissolució, tot nucli d'aventurers i d'inadaptables, perquè, per sempre més, els desacords es ventilin en un ambient de fraternitat i de companyonia.

Anem a emprendre aquesta obra tots els elements d'independència i fe sindicals. Per això, nosaltres, militants de la Unió Socialista de Catalunya, fem una crida a tots els treballadors i expressem la nostra confiança que els militants dels partits de classe existents no es negaran a col·laborar fermament en la tasca de resorgiment sindical del proletariat de Catalunya, així com a tots els obrers conscients que creuen necessària l'existència de Sindicats de classe per a la defensa dels interessos econòmics dels treballadors i que creuen també en l'emancipació del proletariat subvertint l'ordre capitalista.

Ens impulsa, també, a fer aquesta crida, el gran nombre d'adhesions, sollicitacions i ofertes que hem rebut en divulgar la nostra iniciativa.

Aquestes són les primeres paraules que creiem d'interès llançar als treballadors de Catalunya perquè les meditin. A continuació donem a conèixer les bases del nostre pla de treball, primera etapa de l'obra de construcció sindical.

1.ª Fer arribar els beneficis de la legislació social a tots els treballadors, fent complir, allà on no ho són, les disposicions vigents de protecció al treball.

2.ª Treballar per a la reforma dels Jurats Mixtos, a fi que compleixin una finalitat de justícia social.

3.ª Establir un control en el moviment del personal de fàbriques i tallers, per tal de regular els acomiadaments i evitar les causes de l'atur.

4.ª Reivindicar el principi de l'assegurança social contra l'atur forçós a càrrec de la burgesia i de l'Estat, i estendre el principi general de les assegurances socials.

5.ª Crear els Comitès de fàbrica i de taller, convocar un Congrés de Consells d'empresa i donar-los una organització permanent.

6.ª Donar com a missió d'aquests Consells d'empresa de vetllar per a l'exacte compliment dels contractes de treball, pel nivell de vida i els drets i garanties morals i materials dels treballadors.

7.ª Promulgar per la ràpida implantació del Control Obrer.

8.ª Cercar la col·laboració amb el proletariat internacional. Treballar en aquest terreny per a l'adopció de reformes i millores, l'aplicació de les quals depengui de convenis internacionals, i perquè tinguin efectivitat al nostre país.

Mentrestant rebrem tota mena de comunicacions, suggerències i iniciatives de col·laboració al nostre domicili provisional, Porta Ferrissa, 30, principal, de 7 a 9 del vespre, a nom del Comitè Sindical de Catalunya.

Barcelona, febrer de 1933.

Joan Tresens (Alimentació); Juli Blanquer, Joan Boronat, Emili Granier-Barrera, Josep Ràfael, Lluís Ràfols i Antoni Zaragoza (Arts Gràfiques); Higiní Fernández, Sebastià Monest, Miquel Planes, Joan Puig i Melcior Sellés (Construcció); Josep Coll i Alexandre Esbrí (Fabrill i Tèxtil); Joan Balart, Antoni Bonet i Amenós, Joan Castelló, Francesc Castilla i Iglésies, Pere Castillo, Daniel Clivillé, Francesc Gallego, Josep Novell i Antoni Rives (Fusta); J. Berenguer i Solana, Frederic Cardona, Josep Climent, J. Lluís, M. Martínez, Josep Massip i Ferrer, J. Miranda, Enric Riber, Constantí Sánchez, Gabriel Sans, J. M. Sigalés Ponsà i Manuel Quintana (Mercantil); Tomàs Amat, Josep Inesta, Ramon Jover Brufau, Andreu Llobera, Joaquim Mateu, Josep Miret, Josep Peiró, Eduard L. Salas, Ventura Vergés, Francesc Viladomat i J. A. Villaley (Metafúrgia); Josep Guiral (Pell); Josep Planuch (Premsa Diària); Raimond Quintana (Sanitat); Joan Ferran (Transport).

DURAN I GUARDIA

J. Duran i Guardia ha publicat a «L'Opinió» una nota titulada «En defensa pròpia». Pretén deixar en mal lloc la Federació Comarcal de Barcelona, que si de quelcom pot ésser culpada serà de la seva excessiva paciència. Insisteix a dir que la seva carta donant-se de baixa tenia data. I gosa, «encara» i després de la seva confessió que és prova de la seva pettesa, que no ha comès cap manca d'ètica socialista.

Hi ha homes que, per la seva conveniència, haurien d'ésser sords, muts i cecs de naixença. I un d'ells és Duran i Guardia.

Però, ja que ho ha volgut, direm que ha estat expulsat de la U. S. C. per «tres» raons. Les dues que es varen fer públiques i una tercera que la Comarcal silencià per compassió a l'home, per no condemnar-lo a mort civil. Perquè féu un mal ús de la seva funció pública.

A l'interior:

De la moral dels càrrecs públics,

per F. Rossell i Montané

La Setmana Política,

per Joan Comorera.

Santo Domingo,

per Vicenç Riera.

La campanya contra l'intrusisme,

A la joventut socialista, per Rafael Campalans.

II Congrés de la U. S. C.: Ponència Cooperativa. Ponència Sindical. Ponència Cultural. Informe dels Diputats al Parlament català.

La situació actual alemanya, conferència

d'Otto Friedlaender.

Etc., etc.

Aquet número conté sis pàgines

NÚMERO S O L T : 15 cts.

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Trimestre . . . 2'50 ptes.

Semestre . . . 4'50 "

Any 8'00 "

Redacció i Administració: Porta Ferrissa, 30, pral.

Canibalisme, no

El dimecres darrer, els carrers de la nostra ciutat es veleren novament regats amb la sang d'un d'aquests crims absurds, monstruosament anomenats socials. Un assassinat perpetrat amb premeditació alevosa per una colla de pistolers. Davant un fet tan repugnant, hem d'alçar el nostre més enèrgic clam de protesta.

¿Què es proposen els insensats que han estès un home xop de sang mortal a trets de pistola i han dut a les portes de la mort el que l'acompanyava? ¿Que l'assassinat covard i metòdic torni a infamar i envilir la nostra ciutat? ¿Que davant un pistolisme roig tonin a organitzar-se les bandes del pistolisme blanc?

Així vàrem començar fa anys i, posats en la pendent infamant, vàrem anar a parar en aquell carreró de criminalitat salvatgina que desembocà a la Dictadura militar. Bastà aleshores l'entronització del sabre perquè els assassins professionals s'exillessin espontàniament o es tanquessin en llurs cataus de feres. Bastà l'imperi del sabre... i l'anunci que aquesta mena de delictes serien llurats als tribunals militars.

¿Es que volen que el clam ciutadà provoqui l'abdicació de la nostra dignitat civil? Es això el que aquests busquen i el que potser es mereixen. Amb llur monstruositat s'han posat voluntàriament al marge de la nostra col·lectivitat. Ho hem dit altres vegades en aquestes mateixes planes. L'homícid d'un infeliç és un crim abominable i no hi ha cap adjectivació que pugui servir-li de palliatiu. La mort d'un pobre home en una cantonada, no és la revolució ni la contrarrevolució. És el pur retorn al salvatgisme. Cavernícoles a una banda i caníbals a l'altra, tots per un igual fora de la comunitats dels homes.

Novament, posant-hi tot el nostre fervor cordial, nosaltres demanem a tots els agrupaments de treballadors que reflexionin sobre la roja pendent que tenim al davant, i que podria llençar-nos a l'abisme. I alcem la nostra irada protesta en nom dels ideals d'humana emancipació.

Henry de Man, a Espanya

Henry de Man, l'autor de l'obra cabdal del pensament socialista modern, «Més enllà del Marxisme», es troba actualment a Madrid, malalt.

Tot fent vots per al seu prompte restabliment, celebrem cordialment la seva presència entre nosaltres.

Anvers de la medalla recordativa de Filippo Turati, editada pel Partit Socialista Italià, el qual ha fet donació, per mediació del company Psalidi, de diversos exemplars a militants de la U. S. C. en prova de simpatia i cordialitat.

La moral dels càrrecs públics

Als homes de representació política deuen sempre llurs càrrecs a la voluntat del Partit al qual pertanyen. Afirmar altra cosa és immoral. Pretendre que la representació es deu a una aliança, a una voluntat del cos electoral, o a la bellesa del subjecte elegit, és només propi de necis i de pretenciosos.

L'home sol en política no és res ni res significa. Fou en una època, sortosament pretèrita, que era possible que el senyor A. o B. tinguessin una personalitat sobresortint i algú els cregués una mena de déu sobrevingut i s'arribés a eregir-los en cabdills d'un partit. Però, fet i fet, anaven a formar part d'un partit polític, i si aquest personalisme persistia, el partit es convertia en una partida i aquell personatge esdevenia una cosa ridícula, com el cas Lerroux, o bé en morir el personatge moria també el partit o partida, com el cas Maura, per exemple.

En els partits democràtics principalment, els homes no són altra cosa que un instrument del partit. Per molta vàlua que els individus puguin tenir, deuen tota la seva representació a la col·lectivitat política, i si avui ja és difícil que un caciquet de poble o de barriada s'erigeixi en personatge, temps a venir aquests fets de baixa política i d'utilitarisme personal desapareixeran per sempre més i sols en restarà el record amarg d'una actuació nefasta.

Per consegüent, en política els valors morals són els que més pesen. La intel·ligència té la gran valor específica de l'activitat efectiva que pot portar a terme, però si aquesta activitat no va aparellada amb el sentit moral del partit al qual el subjecte pertanyi, la intel·ligència d'aquell home serà una cosa negativa, i quasi sempre funesta. Per això els homes que obtenen una representació pública, es deuen sempre a la disciplina i a les ordres del partit. Clar és que quan es tracta de subjectes que sols aspiren a un càrrec públic per vanitat o per utilitat personal, la disciplina els molesta i la manca del partit els entrebana. Aleshores consideren els acords del partit com una coacció i l'actuació dels seus dirigents com una tirania.

Es debades que els homes que en política es troben en aquest cas pretinguin, amb elucubracions fantàstiques, justificar llur actitud. És l'art de la política el que s'ha d'usar més net. Per potències no és de política, en el sentit pur de la paraula política; és sols propi de polítics, de gent que juguen amb dos jocs de cartes per a quedar-se, al fi de la partida, amb el que li asseguri la victòria. I si tenim en compte que els homes obtenen els llocs públics en nom d'un ideal i invocant una futura actuació d'acord amb les pròpies idees, quin qualificatiu es mereixen els individus que, essent eliminats d'un partit, persisteixen en el càrrec públic, no ja en nom dels ideals i del programa que invocaven en apellar al cos electoral, sinó canviant de programa i de principis?

Un cop s'ha obtingut una representació pública, el càrrec queda vinculat a la permanència al partit en nom del qual ha anat en candidatura. No hi poden valdre excuses, ni és moral, ni polític, ni correcte afirmar el contrari. L'apel·lació a una actitud pretèrita del cos electoral, no pot ésser invocada, puix, ¿hi ha cap partit que al cap de sis mesos d'unes eleccions pugui afirmar que compta amb el mateix nombre d'electors? A més, el perfil moral de l'individu l'obliga a una actitud que no pugui donar lloc a cap mena de sospita ni de dubte; la pròpia moral ha de coaccionar les pròpies accions, i el persistir en un lloc sense l'acquiescència dels qui li portaren, o és un cas de cinisme o indica l'existència d'una voluntat menada per un fi utilitari, mal per un ideal.

Fora convenint, potser, que en estructurar-se la futura llei electoral es tinguessin en compte aquests casos.

F. ROSELL I MONTANÉ

Nota de Redacció

A causa d'un accident fortuït, el número de la setmana passada aparegué amb un considerable nombre d'errades d'impremta. Els nostres lectors ho hauran advertit i hauran sabut corregir-les.

De totes maneres, creiem convenient advertir, per a la seva millor comprensió, que a l'editorial «La traïció de Moscou», apareix dues vegades la paraula «maximalistes» que cal substituir per «nacionalistes» i la frase «la Constitució», a la primera columna, per la de «La contestació». També al final del primer paràgraf, després de la paraula mítings, cal afegir «social-demòcrates».

En l'informe del Comitè Executiu, a l'apartat «Disciplina» cal llegir «Banyoles» en lloc de «Banyuls».

LA SETMANA POLITICA

Una hora històrica

Uns quants companys de la U. S. C., que havien militat abnegadament fins ara en les rengleres de la C. N. T., han resolt iniciar el gran moviment alliberador del proletariat de Catalunya. El seu coratge, que se'n necessita per a afrontar la pinxeria del faisme cent per cent, mereix no ja l'aplaudiment, sinó l'ajut entusiasta i immediat de tots els treballadors intel·ligents i que han assolit una clara consciència de classe.

El moviment renovador del sindicalisme català topava amb un obstacle: les inicials C. N. T. Res més que amb les inicials. Fixeu-vos, si no, en el pensament i en l'acció dels homes i dels grups que combaten el faisme cent per cent. Per a ells, la C. N. T. actual res no val. Per a ells, la C. N. T. ha de lliurar-se del faisme cent per cent i dels seus mètodes clandestins, irresponsables, de les seves tàctiques tèrboles, dels seus contactes suspects i deshonorants amb els sectors més corromputs i anti-obrers de la política espanyola. Volen que la C. N. T. es rectifiqui, i, poc més o menys, formulen un programa inicial igual que el donat a conèixer aquests dies pels companys de la U. S. C.

L'error històric és aquest: pretendre que la C. N. T. esdevingui un organisme de contingut nou, d'ànima nova. I l'actualitat històrica no és altra que aquesta: no gosar, no tenir la gosadia de cridar ben alt i ben clar «¡Prou C. N. T.!».

Vulgui's o no, la C. N. T. serà faista, o no serà. Deixem, doncs, la C. N. T. en mans dels faistes, i anem a la feina nova. Organitzem als treballadors en sindicats de classe civilitzats, de plena responsabilitat, de plena llum, de comptes a la vista, de tàctica positiva, apolítica (no anti-política aparents), sense tendències filosòfiques, instruments poderosos per a canalitzar les energies proletàries, no solament vers la lluita immediata, cos a cos, amb la burgesia, ans també vers l'organització econòmica de consum, de producció, de crèdit, vers, per a dir-ho en una paraula justa i plaenta, la revolució efectiva, autèntica i, mentre es pugui, incruenta.

No hi ha altre camí. Pocs dies més, i els treballadors que confien en el miracle d'un ple organitzat inèxcrupulosament pel faisme cent per cent, se'n convenceran. Serà, aleshores, arribada l'hora veritablement històrica de l'emancipació definitiva de tot el proletariat de Catalunya.

Mentrestant, cal que els companys socialistes que han tingut el coratge de plantejar el problema com ell és, sense deixar-se inhibir per sentimentalismes tradicionals i, en el fons, reaccionaris, acabin la tasca començada.

Faisme i lerrouxisme

En el Parlament, Lerroux exigeix que els socialistes surtin del Govern.

En el carrer, el faisme cent per cent exigeix que els socialistes surtin del Govern.

Diu Lerroux que si se'n van els socialistes, hi haurà pau parlamentària.

Duen els faistes que si se'n van els socialistes, hi haurà pau social.

I Lerroux i faistes, afegeixen: si no, no hi haurà pau, ni parlamentària ni social.

Tots els extrems es toquen. Tanmateix, aquesta vegada, l'adagi es queda curt. Car, ara, totes les terbolositats es toquen.

¿Què hi ha en el fons, qui porta els fils de la farsa, darrera

cortines? *Cherchez la femme*, sentencien els francesos. *Cherchez l'église*, rectificuem nosaltres.

Avui l'església. Com ahir, Fontainebleau.

El Parlament ofereix avui el mateix espectacle que en els dies memorables de l'Estatut i de la Reforma agrària. Tota la reacció, Lerroux al davant i el faisme en la cantonada, es llença a la tàctica obstruccionista. Infantament Sanjurjo.

¿Estem en vigílies d'un nou instantament?

No en dubtem pas.

A l'ordre del dia parlamentari hi ha el projecte de Congregacions religioses. Un dels pocs projectes (seguirà el de control obrer) que queden per fer contra els privilegis i els abusos de les antigues castes omnipotents. Els terratinents afectats per la Reforma agrària, els restauradors que en l'Estatut hi veieren una seguretat d'allunyament decisiu de la restauració, financiaven Lerroux-Sanjurjo-F. A. I. L'Església Catòlica, no absentia de la sanjurjada, finança Lerroux-X-F. A. I. (X = un general patriota). Finança l'obstrucció: al parlament, al carrer i a la caserna. Objectiu immediat, sabotejar la llei de Congregacions religioses. Objectiu mediat: una dictadura i la restauració.

Faisme i lerrouxisme: dues xacres de la República. Dos terbolositats que es retroben al cap dels anys. Dues mans, de dits gruixuts, que es paren a la mateixa finestreta. Cal anihilar-les, tallar-les!

«Cuatro gatos»

La «Soli» del dia 18 ens dedica un editorial de dues columnes. Ens diu «cuatro gatos». Molts pocs «gatos» per un editorialàs semblant.

Diu la «Soli»: «La Asambleja tras larga deliberación, nombró una comisión que se titula Comité Sindical de Cataluña, encargado de la «reorganización» de

nuestra central sindical.» Un equivoc. Car el Comitè Sindical de Catalunya no es proposa «reorganitzar la C. N. T.», si no anihilar la C. N. T., crear una altra central.

Després de l'equívoc, tot un rosari de reflexions i conseqüències Tothom ha fracassat, en la tasca «reorganitzadora». D'acord. Es el que fa mesos venim dient als companys de Sabadell i als «treinta», que són responsables. I afegeix: «¿Quién le pone el cascabel al gato? (Aquesta vegada, el «gato» no som nosaltres, són ells.) O sea: ¿Quién va a ser el que «reorganice» los sindicatos y los ponga en manos de la «Unión Socialista de Catalunya»? ¿Pobres ilusos!». Si res valem, ¿per què capficar-s'hi? Altrament, no prenem que ningú no ens posi a les mans els nous sindicats, la nova central. No som faistes, ni comunistes, ni gairebé comunistes (B. O. C.), val a dir, ni faistes 100 %, ni faistes 99 %, ni faistets. Volem que els sindicats estiguin en mans dels treballadors, no de professionals del revolucionarisme catastròfic, amb la sang dels altres, i del comiome «comunista-libertario».

Però, el «leit-motif» de l'editorialàs, no és solament demostrar-nos que no podem fer allò que no ens hem proposat fer. L'obsessió és deixar ben clar això: que els de la U. S. C. som «cuatro gatos». I ens ho demostraran tot seguit, «cuando una huelga general y absoluta en toda España proclame bien alto y rotundamente que los trabajadores de España, voluntariamente afiliados a la C. N. T., saben imponer el respeto que merecen a todos cuantos pretenden herirla.» Brrrrrr!

¿Avant amb les «vacances» generals! No és cada vaga general «absoluta y revolucionaria», pel que fa a les cotitzacions, un «borrón y cuenta nueva»?

JOAN COMORERA

Santo Domingo

La importància que des d'un punt de vista econòmic i estratègic tenen per als Estats Units la mar Caribe i els països que en ella tenen les costes, ha fet que aquests països fossin els que d'una manera més directa i violenta sofrissin els rigors de l'imperialisme yanqui.

El procés de la política que aquest imperialisme segueix per a intervenir en l'administració de les petites repúbliques americanes és sempre el mateix, amb lleugeres alteracions produïdes per les diferents maneres de reaccionar que els habitants d'aquestes repúbliques han tingut davant la intrusió nord-americana.

En els episodis de l'expansió de l'imperialisme yanqui és remarcable el fet de Santo Domingo. Remarcable per l'interès particular que els nord-americans demostraren per aquest país i remarcable per l'actitud que els dominicans han donat a la invasió yanqui.

Grant, president dels Estats Units, declarava en certa ocasió que calia «adquirir» la República Dominicana degut a la seva posició geogràfica que té un gran interès per als Estats Units. Per si aquesta suggestió, exposada d'una manera tan crua, no arribava a engrisar els seus compatriotes, encara afegia: «Santo Domingo domina l'entrada de la mar Caribe i l'Ítisme que és pas de comerç. Possedeix una terra riquíssima, les badies més espaloses i els productes més valuosos de boscos, mines i terres de totes les Índies Occidentals; el seu clima és saludable. D'aquí uns anys la seva possessió significarà per a nosaltres un comerç de cabotatge de gran magnitud. En el cas d'una guerra, ens donarà el domini sobre totes les illes de la mar Caribe i així impedirem que mai cap enemic pugui establir-se a les nostres costes.»

No calia pas dir tant per a convèncer els nord-americans. Tot seguit estengueren la seva política d'expansió sobre Santo Domingo. La República Dominicana ocupa, a la part oriental de l'illa de Santo

zadessa tan gran que, ja tipa, l'any 1821 els dominicans es varen revolucionar i varen proclamar-se en estat independent sota la protecció de la República de Colòmbia.

Uns mesos més tard els haitians envaïen de nou la República Dominicana i la sotmetien. La dominació dels haitians va durar fins l'any 1844. El febrer d'aquest any els dominicans es varen sublevar, proclamaren la independència del país i en una ràpida campanya foragitaren altre cop els haitians, dels quals es veieren definitivament alliberats a pesar dels esforços que aquests feren encara diverses vegades per a apoderar-se de nou del país.

Les incidències de la política feren que l'any 1861 la República Dominicana fos de nou anexionada a Espanya, però el domini espanyol aquesta vegada no sols havia estat imposat contra la voluntat de la majoria, sino que estava mancat de força que el pogués fer durar, i l'any 1865 Espanya va retirar-se per tercera vegada i ja d'una manera definitiva del país.

Aleshores es va proclamar l'actual República, l'economia de la qual no s'ha vist mai completament consolidada perquè no ho han permès les nombroses revolucions polítiques i les dictadures que la nació ha hagut de suportar.

Quan entrava a una època en la qual potser la República i la seva economia s'haurien consolidat, els Estats Units, seguint els seus plans d'expansió i aprofitant les convulsions del país, que en part ells provocaven, intervingueren en la vida econòmica de la nació, primer; més tard, en la vida administrativa i finalment, i ja d'una manera descarada, en la vida política.

Els dominicans han respost a la brutal escames de l'imperialisme nord-americà d'una manera digníssima.

Sovint, llegint detalls d'aquesta escames, havíem pensat que seria interessant d'obtenir una informació de primera mà de l'ocupació de Santo Domingo pels nord-americans. Una informació que ens permetés treure l'entrellat de la qüestió, un xic difícil de treure a través de les tendencioses notícies oficials i de les prudents o incompletes informacions dels pocs escriptors que s'ocupaven de la qüestió.

Aquesta informació de primera mà l'hem aconseguida gràcies al company socialista Sebastián Peña, ciutadà dominicà que ha viscut els moments més violents de la dominació nord-americana, de la qual ha estat víctima, i que accidentalment resideix a Barcelona.

En algun altre número de JUSTICIA SOCIAL explicarem algunes de les interessants coses que el company Peña ens ha contat sobre l'imperialisme yanqui.

VICENÇ RIERA

La campanya contra l'«intrusisme»

Amb motiu d'un projecte de llei regulant les facultats dels Aparelladors, s'ha alçat una polsagueria de mil rediantres. Ahm el sistema de monopolis i de compartiments estancs que avui priva, és molt natural la protesta dels arquitectes. El *Hol*, avui per avui, és l'única defensa dels indotats. Tot aquell que no té capacitat per guanyar-se la vida en el camp de la pretesa lliure competència del règim capitalista, té el recurs d'escarrapar de tant en tant unes quantes pessetes pel conegut sistema de posar signatures a plànols i projectes fets per homes que s'han guanyat una capacitat en el camp del treball i sense el placet de les escoles.

El problema és molt complexe i ara com ara — en règim socialista l'organització fóra tota una altra — el sistema millor, o el més liberal, és probablement el de Nord-Amèrica: la màxima llibertat en l'exercici de les professions tècniques, però una inspecció estatal competent i rigorosa.

No oblidéssim que els pitjors «intrusos» són aquells que, per gaudir de mitjans de fortuna, a força d'anys i de carabasses, arriben a assolir una patent de corsari, usurpant el lloc de tantes intel·ligències malaguanyades.

El Comitè d'entel·lectuals del I, II, IV I V

Es convoca els socis del districte IV a la reunió que tindrà lloc dilluns, dia 27, al local central, per tal de discutir la conveniència de constituir la Secció de Barcelona Vella.

Conferència de Campalans

El dia 28, a dos quarts de set de la llar, una conferència al Centre de tarda el company Campalans desenrot-Contractistes i Mestres de Cases, sobre el tema «Socialisme i Capitalisme».

Un prefaci de Rafael Campalans (1)

A la joventut socialista

Un venturós tombant

Arribem ara els catalans a un venturós tombant de la nostra història. Venturós no pas pel que creuen alguns esperits simplistes, sinó, justament, perquè és ple d'exigències, de deures i de responsabilitats. L'Estatut autònom que ara anem a implantar, tot i la seva patent migradesa, és la fita crucial que assenyala la partió de camins. L'inconscient esforç de Catalunya per esvaïr-se com a poble — és a dir, per desaparèixer en el món de les cultures — estava fracassat ja fa cent anys, a desgrat del total abandonament de si mateixa, en el punt i hora que per tot Europa es constituïen els Estats moderns amb la renaixença de les velles nacionalitats. El procés del retrobament del nostre poble — ben al contrari del que creuen, amb la major bona fe, selectes esperits de Castella — no ha estat fins ara cap manifestació d'encongit particularisme, sinó, precisament, una impulsió vital de sentit contrari, com crec haver demostrat en altres bandes.

Es veritat que, pel qui sàpiga projectar-se en el futur i esguardar l'instant que passa a la distància necessària per poder copsar una espaiosa perspectiva històrica, el fluir dels esdeveniments se li mostrarà talment com informat per un determinisme anàleg al que sembla regir les lleis del món físic. Però és cert també que els homes d'avui ens trobem, com per obra de miracle — el miracle del nostre 14 d'abril —, abocats de sobte a la darrera d'aquelles tres etapes morals — *diferenciació, afirmació, emulació*, o en altres termes: *romanticisme, nacionalisme i socialisme* — que crec que cal distingir en el modern desvetllament de Catalunya, com en tots els autèntics processos de renaixement nacional (2). Pròxims encara els dies en que la veu del nostre poble es feia sentir tan sols com un plany romàntic (*moment líric*), i tot just a mig camí de la nostra feixuga represa de consciència, en el lent deixondiment d'un somni multiseccular (*moment èpic*), hem de llençar-nos des d'ara a la més audaç aspiració universalista.

Es líquida així avui — o s'ha de liquidar — tota una època del catalanisme. Però entrem ara en

(2) «Als Joves», pàgs. 36 i 37; Barcelona, 1930.

A la qui està encomanada la missió de construir una Catalunya políticament lliure i socialment justa, al servei dels més alts interessos humans.

el període d'interès major: aquell en que la vibració catalana haurà de manifestar-se com una alta, plena i pura embranzida vers la universalitat — a través de la República que acabem de donar-nos — per tal que la nostra terra pugui ocupar un lloc dignament entre els pobles que empenyen el progrés de la humanitat, en la lluita incruenta del pensament i de la ciència. Arribem ara a l'hora dels constructors de pobles, a l'hora dels pedagogs, a l'hora del socialisme. Amb les nostres obres de demà hauré de justificar les nostres paraules d'ahir. I ens caldrà demostrar que no reclamàvem uns drets i unes llibertats per tancar-nos dins la closca esquifida del paralisme folk-lòric i per desentendre'ns del món, ni simplement per vegetar a l'ombra i viure amb major platxeri. Sinó que reclamàvem uns drets per tal de poder complir els nostres deures humans i que exigim unes llibertats per tal d'ascendir a la categoria dels qui són aptes per dur la càrrega feixuga de la pròpia responsabilitat històrica.

Els perills de l'hora

Som ara al *moment dramàtic* del renaixement català. L'hora és plena de perills, d'ordre intern els uns i d'ordre extern els altres; exòsmics i endòsmics, podríem dir. Entre els primers hi ha el que he assenyalat suara — que reclama la nostra col·lectiva superació — i el que pervé de l'aiguabarreig de valors polítics i de demagogs primaris, inherents a totes les convulsions revolucionàries. Tothom sap quina ha estat — des de la tarda del 14 d'abril — la clara i neta actitud dels homes de la U. S. C., que les duríssimes i tràgiques lliçons de recents esdeveniments posen de relleu. Catalunya ha pagat massa car el que la nostra veu no hagués pogut tenir influència rectora i no fóra ara discret que vulguéssim ara gloriejar-nos de que els fets ens hagin donat la raó més aviat del que hauríem volgut. En les hores terribles dels canvis de règim — mateix en el camp revolucionari que en el de la reacció — són inevitables les actituds

sectàries dels arrivistes i dels agitadors vulgars i hi ha sempre el perill de que s'encomani a la generalitat llur accent demagògic i la mesquina visió dels que sols saben veure l'ideal a través dels partits, quan, en aquest tombant de la nostra història, caldria que tots — amb un generós esguard de les coses *sub specie aeternitatis* — aprenguéssim a considerar els partits a través de l'ideal. No és l'èxit fugisser d'unes o altres cledes polítiques, ni la glòria efímera d'un noms moridors allò que importa. Ens cal ara una ambició més alta: l'encert de les plasacions conjuntes del nostre poble, la generositat humana de les cristallitzacions permanents de la nostra ànima col·lectiva, el camí avançat en l'eterna ruta envers l'ideal inassolible.

Entre els perills d'ordre extern, els més greus deriven d'un fet que de moment no té remei: l'estructura unitària que s'ha volgut donar a la República i la limitació de la nostra autonomia. Organitzada la República federativament — com propugnàvem nosaltres —, Catalunya, de fàcil automàtica, hauria tingut en els òrgans del Govern Federal l'instrument adequat i directe per integrar-se i projectar-se dins la totalitat de la vida espanyola. Avui, l'estructura estatal i les circumstàncies anecdòtiques de la mecànica política, conspiren conjuntament per recloure el nostre poble dins ell mateix, i ens caldrà un doble esforç per no abandonar-nos a la còmoda i mesquina posició de «cadascú a casa seva». Sobretot, quan fora de casa és molt fàcil que hi trobem més gestos de protectora superioritat paternal que no pas de respectuosa comprensió fraterna, i més posats esquerps que no pas braços acollidors.

Un fracàs parlamentari

El residu de llibertat que queda al marge de l'Estatut, sobretot pel que fa als dominis cultural i econòmic, ens farà caminar lligats de mans i peus i caldrà als homes del Govern català — que avui tenen la nostra confiança — una magnanimitat i un tacte extraordinaris per tal que les amples zones de fricció subsistents entre el Poder central i la Generalitat no siguin niu de recels i font de tivantors que obstaculitzin l'obra conjunta i facin recular a una època eixorta d'antagonismes i esgarips patrioters, aquells sectors del poble més propensos al momentani abandament passional davant l'anècdota que no pas al contingut entusiasme constructor del qui sap atalaiar el futur serenament. Els homes de la U. S. C. no ens hem cansat mai — ací i allà — d'assenyalar els perills de les solucions intermitges. Però un deure de lleialtat amb aquells que han estat lleials amb nosaltres ens obliga a desbrossar els camins de la República. Per tal de millor servir els interessos d'Espanya i els de Catalunya, nosaltres extremarem en el Parlament de Madrid les nostres exigències reivindicadores. Volem establir una fórmula prou flexible per resoldre d'una vegada el nostre problema cultural. Volem alliberar la nostra joventut de la terrible obsessió d'un plet polític — que ha aclaparat l'existència dels homes del meu temps — per tal de deixar-li l'esperit lliure per vibrar amb les inquietuds universals. Volem, en fi, assegurar la liquidació d'una època del catalanisme — l'època

idíllica dels llacets, de les cançonetes i de les galindaines folk-lòriques — per obrir pas al Socialisme. No ens fou possible als homes de la U. S. C. aconseguir el nostre noble propòsit, però ens queda la tranquil·litat de consciència d'aquell que no ha planyut cap esforç. D'una banda, l'actitud clara, franca i carregada de raó que nosaltres aconsellàvem de Madrid estant — i l'èxit de la qual jo tinc per segur — no fou acceptada per la majoria del grup parlamentari català (per pusillànimes o tristos motius oportunistes que no és hora de dir), tot i havent trobat l'adhesió, que em plau declarar, de prestigiosos amics de l'Esquerra. I no vull retreure ara conegudes lleugeres pre-estatutàries que — sense modificar per res, és clar, la justícia de la nostra causa — introduïren un *handicap* molt dur en la nostra tasca a les Corts. De l'altre costat, cal no oblidar tampoc que el Govern de Madrid no regeix cap República ideal i que en tot moment s'hagué de moure operant amb els ciutadans que té a mà. Evidentment, no podem exigir a l'«home del carrer» d'enllà de l'Ebre — quan el primari de cap ençà presenta anàlogues falles — la mateixa amplitud de visió que han demostrat tenir alguns comptats elements de les seleccions socialistes, republicanes i fins conservadores, ni podem fer retret als pobres analfabets que ens ha llegat la monarquia si els enemics del nou règim els han fet servir de comparses inconscients per llurs vils maquinacions.

Ens cal una visió magnànima

Com que de moment el mal no té remei, hem d'envisar la situació amb un esforç magnànim considerant que — si el catalanisme sap superar-se com cal — la cosa no ofereix, avui per avui, massa gravetat i que fariem una mala obra si no volguéssim reconèixer el pas de gegant fet en el camí de les nostres reivindicacions. Bastarà un senzill exemple per demostrar la raó d'aquesta tesi: Ni la Constitució ni l'Estatut reconeixen avui a Catalunya el dret a federar-se amb les regions germanes: València i Mallorca. Certament, des del camp dels principis, això és d'un antiliberalisme revoltant. Pràcticament, en canvi, no té cap importància: encara que el dret hi fos reconegut ens manca avui als tres pobles catalans la capacitat necessària per a poder-lo fer efectiu. El mateix passa amb totes les altres llibertats que no ens han estat encara reconegudes. No és la romàntica declaració d'uns drets il·lusoris el que realment importa, sinó l'assoliment de la plena capacitat per exercir-los. Quan la ponzellà és prou madura, esclata tota sola, sense necessitar permís de ningú. Quan la capacitat hi sigui, el reconeixement vindrà de més a més, d'una manera automàtica, igual pel que fa als nostres drets col·lectius, que als nostres drets individuals. Tenim feina tallada per dies, heus ací el que ens interessa. A mesura que l'anem enllentint, si la sabem fer com cal — i en sabem — se'ns obriran obrint fatalment tots els camins necessaris. Tot depèn que, des d'un pla de realitat, sapiem posar-nos des d'ara a la feina com si anéssim a l'edificació de la nostra autonomia in-

tegral. Es la nostra obra d'avui allò que haurà de decidir-ho tot. Caminar és el que importa. Les llibertats complementàries que demà ens calguin ens seran donades per ategidura. Basti'ns ara com ara el saber que, segons la paraula de Jaurés, els nostres drets no poden prescriure mai i que, si el nostre poble segueix una evolució progressiva, no s'aturarà en el camí de les seves reivindicacions fins que sigui assolida la plenitud dels seus ideals, puix que fins aleshores no podrà Catalunya servir plenament, amb íntegra dignitat, els interessos de la República i els més alts interessos humans.

El que no veuen els socialistes castellans

He parlat ja tantes vegades del mal que ha fet a la nostra terra la polarització dels nostres intel·lectuals entorn d'un problema d'ordre polític — com el plet de les nostres reivindicacions col·lectives — que gairebé em dol haver d'insistir. Però ho exigeix la transcendència socialista de l'hora present. La majoria dels nostres companys de terres castellanes — i molts dels mateixos capdavanters del P. S. O. d'Espanya — no han comprès encara que l'autonomia de Catalunya era una condició prèvia per l'expansió del socialisme català. No s'han donat encara que a casa nostra — on tantes coses fallen terriblement — tenim, en la massa del nostre proletariat, una matèria prima plena d'iniciatives, amarada d'esperit col·lectiu i amb un sentit formidable de la pròpia dignitat, és a dir, de qualitats excepcionalment favorables per l'esponerós arrelament de la democràcia social. No han vist encara que (així com la *facia* sevillana és coneguda a França amb el nom de *cutèu catalan*, per l'atzar de la frontera d'introducció), el pretès *comunismo libertario* de Catalunya és una monstruosa fruita exòtica; és — com el tracoma — un producte importat per infeliços *declassés* i manobres de pic i pala, procedents de les zones hispàniques més endarrerides i depauperades. No han entès encara que la caòtica situació de la nostra organització obrera només troba una explicació suficient i total en la subsistència del nostre problema polític: d'una banda, per la multiforme acció intoxicadora del terrible cranc social de terroristes i agents provocadors, facturats des de Madrid amb patents de corsari per ofegar amb criminals i insensates agitacions de caràcter social el dinamisme polític de Catalunya, que els homes del vell règim sabien incompatible amb els interessos dinàstics. De l'altra, per l'absència — deguda al mateix problema polític — d'un estol d'homes de professió espiritual, prou nombrosos per projectar la pròpia consciència sobre les masses treballadores, per tal de donar una generosa traducció humana a llurs informats impulsos, de guiar-les vers les pròpies virtuts i de posar en valor aquest inesgotable tresor de bondat i d'abnegació que estotja el cor del poble. No s'han fet carrec encara — després d'una experiència de trenta anys terriblement al·liconadora — d'aquesta veritat elemental: que, igual que passa a tots els altres pobles de la terra, el socialisme de Catalunya ha d'ésser obra de nosaltres mateixos.

La turpitud de les dretes

La supervivència de sectors sindicals controlats per l'anarquisme més estantís i aixaripat la manca d'un gran partit socia-

S'HA POSAT A LA VENDA EL LLIBRE DE

RAFAEL CAMPALANS
POLITICA VOL DIR
PEDAGOGIA
(Manual Pràctic de Socialisme Català)

Biblioteca d'Estudis Socials

Proleg de
Joaquim Xirau

5 PESSETES

Comandes a aquesta Redacció i a
totes les llibreries

Els subscriptors de JUSTÍCIA SOCIAL poden adquirir
el llibre a 4 pessetes, franc de ports i certificat

JUSTÍCIA SOCIAL

N.º 86 Barcelona, 25 febrer de 1933

Redacció i Administració:
Portaferrissa, 30; pral.

Número solt: 15 cts.

lista obrer són dues circumstàncies que donen al nostre poble— com a poble industrial — un to netament infraeuropeu. Ara que podem començar a endegar la nostra autonomia, és indispensable que tots els obrers, que tots els homes d'espiritualitat socialista — i fins els veritables liberals—sàpiguen separar-se per tal de deixar en segon terme les qüestions polítiques i posar damunt de la taula la magna qüestió social. Mentre no hàgim apurat la mesura del contingut econòmic de l'Estatut, ens interessa a tots donar, provisionalment, per resolt el nostre plet polític. Es segur que els reaccionaris d'ençà i d'enllà de l'Ebre treuran forces de flaqueza per tornar a enverinar les coses, a fi de poder mantenir la nostra intel·lectualitat i les joventuts de la menestralia en la cleda innòcua del parialisme xoví. Mentre aquestes s'entretinguin esgargamellant-se amb crits de «visca Catalunya!», el sector cavernari de la burgesia podrà becaïnejar tranquil·lament i pair sense noses els àpats de mal profit. Fa anys que declarava: jo la meua sospita de que certs anomenats catalanistes de dreta fessin un doble joc: enverinar les coses a Barcelona i cercar a Madrid el manteniment del *statu quo*. L'actitud adoptada envers nosaltres, en aquests darrers temps, per la premsa conservadora catalanista, il·lumina el que dic com el batarell del sol. El seu mot d'ordre és contundent: «El Socialisme, heus ací l'enemic!». I tenen raó. Tota la raó. Però no fan altra cosa amb això que posar al descobert l'absurda ficció de llur «catalanisme a seques». Ens blasmen esgarriats quan declarem pertanyer a un partit de treballadors i amb llur mateix sectarisme denuncien que llur tòpic de la «unió sagrada» és un simple parany per servir uns interessos de classe. Amb l'urc propi dels saberuts definidors, fan befa dels nostres ideals i es declaren sols aptes per fer de Catalunya un poble modern. Curiosa terra la nostra si llur pobre egoisme arribés a triomfar. Dels més apartats països, els turistes anirien a carrera feta vers aquesta absurda Catalunya dels nostres savis «congregants», per tal d'estudiar *in situ* la vivent paradoxa de l'únic dels pobles moderns sense la garantia de normal evolució que sols es pot atènyer avui en els pobles industrials quan la mecànica política està regulada per l'accent ennobridor d'un fort partit socialista. El fet, però, no és per meravellar-nos. En general, tenim enfront aquells mateixos homes tan curts de visió que un temps pretengueren que la indústria catalana pogués desenrotllar-se sense l'existència d'organitzacions proletàries, sense veure que, en perseguir, com feien, amb igual ferotgia, el sindicalista d'idealitat generosa i la bretolada d'atracadors, es donaven ells mateixos punició a llur turpitud, puix no feien altra cosa que llançar els sindicats a les mans tèrboles dels irresponsables grups clandestins.

Cooperativa Obrera d'Arts Gràfiques

Impresos comercials
i de Fantasia
Edicions - Relligatges
Llibres ratllats
Cartonats per a fotografies
Roselló, 84 Telèfon 35490
(entre Borrell i Viladomat) Barcelona

El veritable plet polític

Cal, doncs, que tots els homes d'esquerra compreguin aquesta veritat: Què el veritable plet polític de Catalunya d'avui, està plantejat entre nosaltres, els socialistes, i els «pomells de joventut». El dia que les joventuts universitàries abandonin els esblais deliquescents del «pomellisme patriòtic» i esmercin llurs lleures en la lluita per l'ennobiment i l'emancipació del poble, faran més per la pàtria catalana que no han fet tots llurs antecessors. El dia que els nostres intel·lectuals, de bo de bo, es possin en contacte amb el poble i al costat de les dolors del poble, és segur que les nostres organitzacions obreres prendran tot un altre aspecte. I quan els sindicats de Catalunya estiguin regits per homes responsables i amb veritable consciència societària, s'hauran acabat per sempre els abusos i les vergonyes que tothom coneix. Pel *socialisme*, Catalunya ascendirà plenament a la categoria de poble europeu i trobarà el camí lliure per a totes les llibertats, individuals i col·lectives, a mesura de la seva capacitat en catalanitat i ciutadania. Pel *pomellisme*, Catalunya podria recular d'un segle i acabaria, tot cantant l'himne carrincló i reaccionari d'«Els Segadors» i fent novenes a Sant Pancràs, veient com se li tanquen totes les portes i, com perd, una darrera l'altra, les simpaties que la seva causa de llibertat ha despertat enllà de les fronteres.

L'exemple lamentable de la «dolça Polònia», sota la dictadura de Pilsudski, hauria de bastar per fer veure els enormes perills de l'hora a tots els homes del camp liberal. La «impaciència catalanista» — en total desacord amb les realitats actuals de la nostra renacionalització — podria ésser causa d'una tremenda derrota espiritual de Catalunya. I aquesta desfeta seria molt més greu que no fou el fracàs — previsible — del moviment de Solidaritat Catalana. D'aquest ens en vàrem refer en vint anys. Per refer-nos de l'altra ens caldria, pel cap baix, mitja centúria. Ens trobem avui en una situació semblant — *toutes proportions gardées* — a aquella en què es trobaren, després de la guerra gran, les velles nacionalitats alliberades pel tractat de Versalles. Després de catorze anys, és molt difícil mantenir per la generalitat d'aquests nous Estats el total engrescament que per ells sentíem quan sofrien sota el jou de l'imperialisme estranger. Un d'ells, però, s'ha salvat fins ara amb tots els honors: Txecoslovàquia. I és que la jove república centroeuropea, a l'hora crucial de l'alliberament, va saber reaccionar del complex d'inferioritat que provoca tota opressió autoritària, amb una compensació superadora de tipus *comunitari* — segons la terminologia de l'Adler —, és a dir, amb l'esperit d'emulació socialista. La generalitat dels altres pobles renascuts a la vida lliure, han reaccionat, contràriament, cercant una compensació xenòfoba d'exaltació patriòtera, tractant de rebaixar i menysprear als altres i tancant-se, *tots sols*, dintre de casa, decidits a proclamar que llur melic sumari és el centre d'interès universal.

La nostra ruta

Tots els catalans tenim l'habitud d'invocar l'exemple de Suïssa, com espill de ciutadans que, pertanyents a diverses nacionalitats o comunitats de caràcter, no necessiten *conllevarse* amb fàstic per conuiu fecundament dins un mateix Estat o comunitat de destí. És molt just que reclamem dels altres pobles d'Espanya — i som lluny d'arribar-hi — el mateix mutual respecte que es tenen els que integren la petita república exemplar. No oblidéssim, però, que tant el ciutadà del cantó de Ginebra, com el del cantó de

Tesi, com el del cantó de Zürich — satisfet plenament el dret sagrat a llur cultura autòctona — vibren amb el mateix col·lectiu ideal helvètic. Heus ací l'alt exemple de Suïssa que convé recordar també. Austris i Borbons feren el possible per desfer les Espanyes. Per nosaltres voldria en el demà la glòria d'integrar-les en la més germanívola de les federacions. Hem de portar al cor dels catalans, per tal de fer-los sentir l'imperatiu de l'hora, el convenciment de què hi ha una glòria molt més alta que el simple fet d'assolir unes llibertats conquerides. No hem de permetre que l'autonomia pugui convertir-se, com pretenen alguns, en cap pintoresc entrenyecaps per becaïnejar beatament a la vora del foc. Hem de fer-ne, pel contrari, un folgat i normal abillament d'esport que ens permeti eixir de casa i llançar-nos àrdidament per totes les rutes que van obrint els homes. Polònia o Txecoslovàquia. Feixisme o Socialisme. Particularisme o Universalisme. Heus ací els dos únics camins que avui esperen les nostres passes. Si sabem seguir el darrer, demostrarem al món que Catalunya tenia raó. Si ens llancéssim per l'altre, donariem la raó als nostres enemics.

El futur — com sempre — està absolutament a les nostres mans. Com ha estat dit, molt més important que no pas la invenció de la utopia — cosa que està a l'abast de qualsevol infant o de qualsevol anarquista — és descobrir la millor direcció del moviment que pot conduir-hi. És fàcil cosa teoritzar idíllicament sobre la Societat Futura, i més fàcil encara exaltar les ànimes simples evocant l'eterna «immnència» de la Revolució Social. Però, no ho és tant, mostrar una ruta raonable pel trànsit de l'avui miserable al demà somniat. A nosaltres, els socialistes, aquesta direcció ens sembla molt clara: Primer, consolidar i realitzar la democràcia política. Segon, posar el nostre poble en marxa vers la democràcia econòmico-social. I és que nosaltres sabem que, sense una prèvia cultura de les masses — de dalt a baix —, la democràcia esdevé un mite, i que sense la creació preliminar d'una consciència socialista, tota edificació comunista resulta una pura ficció. Amb les rudimentàries formes socials prehumanes — abans del començament de la història — el comunisme era, probablement, una fruita espontània, d'una simplicitat enternidora. Potser ho torni a ésser un dia, tan simple i tan natural, si mai la humanitat arriba a l'hipotètic estadi de la post-història. El problema el tenim ara, en la nostra societat actual, integrada per aquesta admirable i contradictòria cèl·lula elemental que és l'home d'avui, i el seu debat tràgic entre la bèstia i l'àngel. Mentrestant, ningú no podrà privar-nos del goig de la lluita de cada dia i de la victòria de cada hora damunt nosaltres mateixos. El socialisme, en posar com a més alta felicitat humana la que pervé de treballar per la felicitat dels altres, és avui la suprema escola de ciutadania.

Si el nostre poble té ara el seny i la humilitat necessaris per saber aprofitar les lliçons de la història, veurà una cosa més clara que el sol: que el progrés de totes les nostres llibertats — conculcades encara per la tirania dels homes i per la tirania de les coses — és funció del progrés que en la nostra consciència faci la idealitat socialista.

L'hora té la greu solemnitat dels moments agurals. Catalunya es torna a incorporar a la història. Pensem tots en la nostra responsabilitat.

RAFAEL CAMPALANS

(1) «Política vol dir Pedagogia». Barcelona, 1933.

LLIBRES

El cas de l'autonomia de Catalunya vista per un socialista

Rafael Campalans: «Hacia la España de todos». — Llibreria Catalònia. Barcelona.

Rafael Campalans ha recollit, en un volum de més de 200 pàgines, els seus articles, conferències i oracions parlamentàries en justificació de l'Estatut de Catalunya: «Palabras castellanas de un diputado por Cataluña» (per què no «Palabras castellanas de un diputado catalán?»), diu el subtítol de l'obra.

En una altra ocasió hem escrit que el camarada Campalans té en tot moment una visió precisa del moviment polític i tracta els problemes amb una seguretat inamovible. Si algú encara pogués dubtar-ne, «Hacia la España de todos» ho proclamaria als quatre vents.

Campalans viu de cara a Europa i enfoca l'objectiu cap a la banda de la civilització. Així, la seva concepció de la Catalunya autònoma és la d'un vehement forjador d'una nova Espanya. I, racialment català — precisament per aquesta seva catalanitat —, amb les seves paraules empeny l'Espanya novella cap a l'internacionalisme. A Catalunya, diu, Espanya som els catalans. I la tesi principal del seu llibre és la necessitat de la llibertat de Catalunya dins de l'Espanya lliure per a poder-se integrar a la confederació de pobles lliures de demà.

«Hacia la España de todos» és un llibre dens en idees, suggerències i justes visions. I té una alada finor literària, un humor intel·ligent i agut — tan característic de tota l'obra de Rafael Campalans —, que li dona una amenitat, que el fa mengívol com un saborós plat.

«Hacia la España de todos» es compon de la conferència «Cataluña al servicio de la República» que donà a l'Ateneu de Madrid com a inaugural del cicle organitzat per la «Casa de Cataluña»; dos articles i un interviu apartats a «El Sol» de Madrid, que aplega sota la rubrica «Juicios, provisiones y vaticinios»; la «Contribución a la filosofía del derecho de las Nacionalidades», publicada al primer número de la «Revista Política i Parlamentaria», i «Para la España de todos los españoles», que comprèn tres discursos pronunciats a les Corts Constituents espanyoles durant la discussió de l'Estatut de Catalunya.

«Cataluña al servicio de la República» causà, en pronunciar-se la conferència, una veritable impressió. És la precisió del cas de Catalunya, de la seva voluntat i del seu dret i l'explicació del seu rol dins d'Espanya. Conferència d'un pensador, aena sempre la veu socialista i representa el sentir íntegrament català. Té, com els tres capítols de «Juicios, provisiones y va-

ticinios», aquella clara visió del Campalans polític que abans hem esmentat.

La «Contribución a la filosofía del derecho de las Nacionalidades» és la part més important del llibre. Campalans no solament contribueix a la filosofia del dret de les nacionalitats, sinó que senta una veritable filosofia basada en el materialisme polític i en el dret inalienable de la voluntat dels pobles. Aquest extens capítol, que nosaltres recomanariem a tots els companys per a la seva formació espiritual, està assadollat de lògica i presenta arguments incontestables. Res no és sobrer. El pensament dicta una per una les línies de l'estudi. Campalans estudia el problema en la seva complexitat i n'assenyala les característiques, fixant bé la missió de les entitats anímiques vives i la seva evolució normal, fatalment natural. Campalans treu com a conclusió de la seva filosofia política la posició que ha de prendre Espanya per a obtenir la col·laboració de Catalunya i desenrotllar el paper comú.

Finalment, «Para la España de todos los españoles» és una nova fixació d'idees originals — millor dit, la cristallització original del sentit comú en el referent a la llibertat catalana — sobre filosofia política. Els dos primers discursos («El sentido de la autonomía» i «La causa de la incapacidad española») són més obra del pensador que del parlamentari; les oracions pronunciades, tal vegada s'escapaven del moment passional que les originava, però llegides tenen un gran valor. No creiem que l'amic Campalans s'hagi de sentir decepcionat per aquestes paraules i trobem d'un valor molt superior els parlaments que resten, que no pas aquells que després tan sols es troben al *Diari de sessions*. Altrament, amb el tercer discurs, «Triunfará la vieja política?», valent i enèrgic, dur de concepte sense perdre riguesa, Campalans demostra ésser el que se'n diu un polític de realitats, un polític que es situa oportunitament al seu lloc.

El «Colofón» del llibre resum tot el pensament de l'autor amb una elegància d'escriptor literari. Rafael Campalans glossa l'anècdota de Miquel Àngel, que davant el bloc de marbre aparta mentalment el núvol, el sobrant, per a treure'n la imatge justa de les mil i mil possibles fórmules escoltòriques que el bloc enclou, per a dir-nos un cop més, que la nova Espanya, l'Espanya de tots, neix ara, i som tots els diferents espanyols — tothom actor i no cap espectador — els que l'hem de forjar i conduir-la al port que cal.

Llibre magnífic, la paraula clara de Gabriel Alomar li posa, amb el pròleg el visat de llibre útil.

J. R. i T.

Per la carrinclonització integral de Catalunya

La setmana passada, en el festival a profit de la Germanor de l'Associació de Periodistes, que tingué lloc al Romea, féu la seva presentació el «Chor Nacional Català». Tenim pel seu director, l'inquiet i dinàmic sehyor Fontbernat, totes les simpaties i sabem admirar tot allò que hi ha d'admirable en les seves passades activitats de conspirador a l'exili, però hem de protestar iradament del programa que fou executat. Figuraven en ell — ultra unes cançons en llengua d'oc — set cançons catalanes, cinc de les quals anotem a continuació:

Catalunya (himne), *L'arbre sagrat* (himne), *El nostre cant* (himne), *La sardana de la pàtria* i *Els Segadors* (himne).

Feia una pena infinita veure l'ingenu abrandament amb què un estol de simpàtics minyons — obrers del camp avançat la majoria — atacaven les notes carrinclones i subratllaven les paraules xovines de tanta lírica faramalla patriòtera. ¿Que no veu el digníssim diputat de l'Esquerra que aquesta apoteosi pomellística, per comptes d'honrar Catalunya no fa altra cosa que posar-nos en ridícul? ¿Que no compren que amb tants d'himnes hipnotitzarem el poble i el farem tornar idiota?

Es necessari que tots els homes netament conscientment — esquerrens es donin compte dels

enormes perills que comporta l'exacerbació floralasca que estem patint. El nacionalisme — com a escola política — és reaccionari per essència i potència, i és el nostre pitjor enemic. En la pàtria — igual que en la revolució — cal, potser, pensar-hi sempre però no se'n ha de parlar mai. Tota altra cosa és treballar a profit de la «Lliga Espiritual de Nostra Senyora de Montserrat».

Es cert — com digué Carles Marx — que la religió és l'opi del poble. Però és més cert encara que el *patrioterisme* és el pitjor virus per l'embrutiment humà.

Si seguim amb aquestes cançonetes i amb aquests discursets que hebdomariament ens serveix el «Full Oficial», aviat serà un fet la total carrinclonització de Catalunya.

Convocatoria

Es convoca les seccions dels districtes I, II, IV i V a la reunió que tindrà lloc dijous, dia 2, al local central, per portar a la pràctica la nova estructuració de les reunions en la part que afecta a les dites seccions.

Ningú pot parlar de revolució que no hagi demostrat per endavant la seva capacitat de realitzar-la i de conservar-la.

II Congrés General de la U. S. C.

14, 15 i 16 d'Abri

Ponència Cooperativa

I.—La U. S. C. constata que la raó essencial de l'actual sistema capitalista és el profit, entenent per això el plus value que sobre el just cost del treball i dels productes obté el capitalista a costa de la massa productora i consumidora, gràcies al monopoli que exerceix dels mitjans de producció, de canvi i de distribució.

II.—La U. S. C. constata per una banda que el profit és la causa de la formació i l'acumulació del capital i amb ell l'instrument d'opressió de la classe dominant, i per l'altra, que la permanència del profit com a objectiu exclusiu d'un sistema econòmic, és l'única explicació a tots els defectes inherents al sistema capitalista, particularment el desequilibri entre la producció i el consum i les crisis cícliques que provoquen la misèria endèmica de grans masses proletàries.

III.—La U. S. C. debuta la pretesa necessitat del profit com a condició indispensable del progrés humà i del perfeccionament de l'aparell econòmic i proclama que l'únic mòbil natural de tota activitat econòmica és la satisfacció de les necessitats vitals de la humanitat.

IV.—La U. S. C. constata que el profit es realitza en una gran part en el terreny de la circulació de les riqueses i proclama, per tant, que és en aquest terreny on ha d'actuar preferentment la classe obrera en la seva acció econòmica en vista de la socialització de la riquesa nacional i a la distribució equitativa del producte del treball col·lectiu, per mitjà de la seva organització en grups locals a base cooperativa a fi d'empendre per llur propi compte la distribució i la producció dels productes i serveis de necessitat vital.

V.—La U. S. C. constata que una gran part dels capitals amb què opera el capitalista, i gràcies als quals manté la seva situació de privilegi, pertanyen a la classe obrera, la qual, inconscientment, dona als seus enemics els instruments amb què aquesta la mantenen subjugada i proclama, per tant, la necessitat que els obrers reunixin llurs estalvis en grups cooperatius situats sota llur control directe i reunits en una organització federativa que actuï de Banc Central Cooperatiu i financii les operacions dels grups cooperatius de consum i producció i altres formes de l'economia obrera, com són els sindicats professionals, les mutualitats i les municipalitats.

VI.—La U. S. C. constata l'opressió i l'exploació a què està sotmes el treball del proletari dintre l'economia capitalista i proclama que la cooperació pot alliberar el treball obrer del domini psicològic i econòmic de les jerarquies capitalistes, amb l'organització de grups cooperatius en els quals els obrers puguin emprendre lliurement i pel propi compte la producció d'articles i serveis de necessitat vital, en col·laboració amb les cooperatives de consum i fixant de comú acord les condicions de l'intercanvi de valors.

Per totes aquestes raons, la Unió Socialista de Catalunya:

Primer: Reconeix que l'organització cooperativa és un factor de gran importància en la socialització pràctica i progressiva de la riquesa nacional i recomana a tots els seus militants que esdevinguin cooperadors actius en el terreny de totes les seves activitats econòmiques: consum, treball, estalvi, crèdit, etc., ja sigui sumant-se a les cooperatives existents, ja sigui creant-ne de noves allà on no n'existeixen, entenent que sols per raons especials i mai d'una manera general, serà recomanable la creació de noves cooperatives en els llocs on ja n'existeixen.

Segon: Considerar que dintre les cooperatives existents els militants de la U. S. C. han de treballar d'una manera activa i exemplar perquè no es desviïn del veritable camí i de la pura doctrina cooperativa, essent aquesta com és una acció de naturalesa socialista.

Tercer: Proclamar finalment que les tendències que els militants de la U. S. C. han de defensar dintre llurs cooperatives, són:

- Lliure accés a tothom.
- Democràcia interna: un home, un vot.
- Limitació progressiva de tota relació econòmica amb els no associats, fins arribar a la seva supressió absoluta.
- Reducció progressiva dels retorns als consumidors, fins arribar a un tipus mínim standard.
- Acumulació il·limitada de reserves i amortització progressiva de les aportacions individuals.
- Aplicació d'una part no menor del 15 per 100 dels excedents d'educació i formació cooperativa dels associats.
- Constitució de fons de solidaritat per a augmentar la resistència dels associats en moments de dificultat individual o col·lectiva.
- Fusió amb les societats similars existents en primer lloc, dintre el mateix municipi i posteriorment, dintre la mateixa comarca, i en darrer terme, dintre tot Catalunya, fins arribar a la cooperativa única regional.
- Creació, mentre aquest moment no arribi, de federacions de revisió i d'organismes econòmics de segon grau, per a la compra en comú dels productes necessitats per les societats primàries i la venda dels articles elaborats.
- Orientació vers la producció dels articles distribuïts, per mitjà d'empreses creades pels propis consumidors associats, d'acord amb els productors.
- Entesa entre les cooperatives de consumidors i les cooperatives de producció autònomes agrícoles o industrials per a la prestació de serveis i el proveïment d'articles que aquelles no produïxien per llur propi compte, i creació de comitès mixtes permanents que regulin l'intercanvi de valors entre les dues formes cooperatives.

Els ponents: Joan Comorera, Joan Coloma, Lluís Ardiaca.

fort dels llocs de treball, amb facultats d'inspecció per comissions obreres, en representació dels sindicats.

17. Règim d'assegurances uniforme i universal, equivalent a dos terços del salari mínim vigent, sense descomptes, pels ciutadans de 55 anys.

18. Jurats Mixtos Justos, eficients i ràpids en el procediment.

19. Dret de vaga i d'associació sindical.

20. Legislació i reglamentació en el sentit d'ampliar les possibilitats dels assalariats en tots els graus dels ensenyaments.

21. Propugnar per a la creació de treballs i cooperatives de producció.

22. Cooperativa obrera de crèdit.

23. Creació de Cases del Poble.

Els Ponents: J. Fronjosà, C. Guardiola, E. Ruiz, J. Sales i J. Comorera.

Estat de comptes de "Justícia Social"

DEU	
Per subscripcions ordinàries	5.815'60
" " extraordinàries	1.842'40
" comptes corresponsals	1.758'25
" donatius	764'05
" annuncis	350'—
" vendes Quoscós, al comptat	941'15
" llibres a consignació	110'75
" diferents conceptes	278'90
" préstecs	475'—
" donatius Dtor. i Admdor. "J. S."	3.150'—
	15.486'10
HAVER	
Per segells expedicions	587'95
" llibres a consignació	79'50
" despeses grals.	531'95
" repartiment i cobrança	1.518'60
A Campalans, a cte. "J. S."	1.911'95
Per gravats	295'—
" originals (dibuixos)	30'—
" préstecs	121'55
A Tipografia Catalana	7.243'65
Honoraris Dtor. i Admor.	3.150'—
EXISTÈNCIA EN OIXA	15'95
	15.486'10

Barcelona 31 de Desembre de 1932.

Balanc en 31 de Desembre de 1932

ACTIU	
Caixa	1595
Corresponsals	1.314'10
Impresos a valor	75'—
Llibres a consignació	545'25
Mobiliari	220'—
	2.170'30
DEFIJIT	14.335'80
	16.506'10
PASSIU	
Tipografia Catalana	1.200'—
N. A. G. S. A.	6.023'20
Comitè Executiu	640'50
Rafael Campalans	8.037'—
Ctes. Cts. llibres a cogn."	472'—
" " " " " " "	70'—
Creditors Diversos	63'40
	16.506'10

El dèficit de "JUSTÍCIA SOCIAL" en 31 de Desembre de l'any 1932, és de CATORZE MIL TRES CENTES TRENTA I CINC amb 20/100 (14.335'80).

Dèficit en 31/12/31	13.592'—
" " 30/4/32	14.550'—
" " 31/12/32	14.335'80

Reducció de dèficit comparat en el del 30/4/32: 224'20 pesetes.

Informe dels Diputats al Parlament català

Companys:

Més que complir un deure estatutari que per veritable obra realitzada, donem compte de la nostra actuació tot just iniciada.

Estem a l'oposició des del primer moment i amb el propòsit ferm d'esperonar a la majoria perquè compleixi el programa electoral que la coalició explicà arreu de Catalunya. Aquesta serà la primera etapa.

En compliment d'aquest propòsit hem presentat les primeres proposicions de llei, la que confia a la Caixa d'Estalvis de la Generalitat els dipòsits de lloguers, electricitat, gas, aigua, telèfons, que avui inegudament usufructuen propietaris i empreses; la que regula les relacions entre propietaris i arrendataris rurals i fixa les rendes de la terra; i la d'ajornament de les eleccions municipals. Durant aquesta primera etapa ens proposem estructurar en proposicions de llei tots aquells punts del Programa mínim que ens permetin les limitacions legals del vigent Estatut de Catalunya.

La nostra actuació futura s'accentuarà progressivament, a mesura que l'Esquerra Republicana realitzi o deixi de realitzar el seu programa. Cal

preveure-ho, car en les discussions del Reglament interior del Parlament i, especialment, del primer pressupost de la Catalunya autònoma, les fondíssimes diferències ideològiques i tàctiques que ens separen quedaren ben paleses.

Pel Socialisme i per Catalunya estem ben resolta a col·laborar a l'en-

grandiment de la U. S. C. des del nostre lloc de combat i sempre que no ens manqui la confiança dels companys.

Barcelona, 15 febrer 1933.
Joan Comorera, Joan Fronjosà, Carles Gerhard, Estanislau Ruiz Ponseti, i Manuel Serra Moret.

Ponència Cultural

1. El Socialisme, ultra convertir l'escola popular en escola única, obligatòria i gratuïta, aspira a convertir-la en Escola social.

2. L'Escola Social exercirà una acció tutelar damunt de l'infant i damunt de la família.

3. L'Escola Social comprendrà l'escola maternal, la de pàrvuls, l'elemental i la complementària en les seves dues formes: pre-aprenentatge i adults.

4. De l'escola maternal — voluntària i gratuïta — en tindran cura les mestresses puericultores.

5. De l'escola de pàrvuls en tindran cura les mestresses anomenades parvularies i, s'establirà en totes les localitats on hi hagi escola de nens i nenes dels tres als set anys.

6. Ultra els jardins i patis que cal exigir per a totes les escoles, s'establirà també la cantina escolar.

7. El control d'higiene i d'alimentació anirà a càrrec d'un metge especialitzat.

8. L'escola elemental comprendrà des dels set anys fins els catorze.

9. L'obligatorietat a l'escola es farà pràcticament efectiva, imponent multes als pares que negligixin aquest deure.

10. L'Escola Social proclama el dret del noi al pre-aprenentatge, per a preparar-se genèricament a l'adaptació del treball dins la Societat.

11. El pre-aprenentatge escolar adoptarà, segons sigui per a nois o noies, una d'aquestes dues formes de treball:

a) Pels nois s'establiran dos tallers, almenys, on alternaran les dues formes típiques del maneig i domini de la matèria per la mà amb realitzacions prèvies de dibuix i modelat.

b) Per les noies, hi hauran dos altres tallers generals on alternaran les dues de les més típiques activitats femenines: un taller del vestit i la cuina de la cantina. A més podran completar llur ensenyament domèstic assistint a les escoles maternals.

12. L'Escola Social fa extensiva l'obligatorietat a l'adolescent en les anomenades escoles d'adults, des dels catorze als divuit anys.

13. L'Escola Social, proclama el dret

de l'infant a la integritat de llur formació cultural.

14. La llengua que cal emprar a l'escola és la materna i no es pot passar a l'estudi d'una altra llengua fins conèixer suficientment la pròpia.

15. Serà obligatori en les Escoles de tots els països ensenyar una o dues llengües universals a més de la pròpia.

16. L'Escola Social proclama la coeducació fins arribar al pre-aprenentatge.

17. En finir l'edat escolar s'exigirà a cada alumne el Certificat d'Estudis primaris, sense el qual no es podrà ingressar en tallers i oficines.

Serà també obligatori el Certificat d'Ensenyança Complementària Professional per aquell que no acrediti altres estudis superiors.

18. L'Escola Social procurarà activar l'acció cívico-escolar per a vigilar la vida del nen i llurs influències socials.

19. S'establiran Escoles del Treball en les capitals de comarca o nuclis importants de població.

20. S'establiran beques per a seleccionar als nens superdotats mentre l'Escola Única no funcioni amb tot el seu abast.

21. Caldrà instaurar Escoles de deficientes per a convertir els infants en individus d'utilitat social.

22. Els deficientes mentals es podran dedicar a treballs de mecànica agrícola i els deficientes de visió orgànica — cecs, sord-muts, etc. — es podran dedicar a treballs d'ensenyament artístic.

23. La segona ensenyança s'estendrà gradualment fins fer-la gratuïta al major nombre d'individus, sempre per selecció, des de l'escola única.

24. L'ensenyament superior, tan universitari com tècnic, és també funció social de selecció dels millors, des de l'escola única.

25. Tota acció escolar serà funció social del poder públic i no podrà ésser delegada ni a l'individu, ni a la família, ni a altres poders polítics o religiosos.

Els ponents: Elionor Serrano, Joan Forment, Rafael Campalans i Rafael Ramis.

Unió Socialista de Catalunya

Mitings i Conferències Federació Comarcal de Barcelona

AVUI

Conferència del company Estanislau Ruiz a la Secció del Districte VII (Sans, 73), a les deu de la nit.
Tema: «Necessitat de reduir la jornada de treball.»

Conferència del company Conrad Guardiola, a la Secció del Districte VIII, a les deu de la nit.
Tema: «La missió del proletariat.»

Conferència inaugural del company Rafael Campalans a la Secció local de Sabadell (Victor Balaguer, 2) a dos quarts de deu del vespre.
Tema: «La nova Catalunya i la missió del proletariat.»

DEMA

Miting d'orientació socialista, organitzat per la Secció del Districte III, al carrer del Nord, carrer Sant Gervasi.
Oradors: Elionor Serrano, Joan Forment, F. Rossell Montané i Joan Fronjosà.

FEBRER

Conferència del company R. Folch i Capdevila a la Secció local de Sabadell, a dos quarts de deu del vespre.
Tema: «Socialisme teòric i Socialisme pràctic.»

Secció Districte VI

La Secció del Dte. VI.6 convoca tots els seus afiliats a l'Assemblea ordinària que se celebrarà el dia 27 del corrent, a les deu de la nit, a l'estatge social, Provença, 131.

ORDRE DEL DIA

Els delegats a la omarcal donaran compte de l'última reunió.
Plans i projectes del onsell Directiu.

Conveniència de canviar d'estatge social.

Secció Districte VII

Es recorda a tots els afiliats d'aquesta Secció, la conveniència d'assistir a l'Assemblea general que tindrà lloc, demà diumenge, a les 10 del matí, a l'estatge social, Sans, 73.

Ponència Sindical

Com a partit de classe venim obligats, per imperatius ineludibles, a fixar la nostra posició en el moviment sindical obrer, factor primari en l'emancipació econòmica del proletariat.

La U. S. C. havia deixat fins avui als seus afiliats en llibertat d'acció per escollir l'organisme sindical que més s'adigués a llurs condicions temperamentals i volitives, mentre acceptés el principi irrenunciable de la lluita de classes. Aquest acord del primer Congrés general de la U. S. C., fou fill del criteri de mantenir-se neutral en la pugna tradicional entre les dues centrals sindicals residents a Catalunya.

Els darrers esdeveniments, per als quals no trobem el qualificatiu adequat, tota vegada que encara no se sap ben bé si eren revolucionaris, vauquístics, terroristes o de col·laboració amb les forces revolucionàries, han situat els nostres companys en un pla de franca independència de les dues centrals sindicals que fins ara s'han disputat l'hegemonia de les forces obreres de Catalunya.

Si aquesta actitud no tingués precedents en aquells que més tenien el deure de procurar que aquests fets no es produïssin, és molt probable que aquest Congrés s'hauria mostrat oposat a tot intent d'independència sindical, però davant l'espectacle que ens ofereix el camp sindical i les ingerències i estímuls que han rebut no sols d'individus sinó de col·lectivitats, ens creiem avui interpretar el criteri general del partit en recomanar als nostres afiliats que s'adhereixin i col·laborin en aquest moviment de depuració sindical i que propugnin per les millores més avall esmentades, donant a les seves activitats i acords aquella característica democràtica que és norma en aquells organismes d'arreu del

món en què intervenen les forces socialistes.

1. Establiment d'una democràcia sindical on tots els assalariats, pel sol fet d'ésser-ho, puguin cabre-hi en igualtat de drets i deures.

2. Setmana màxima de 36 hores de treball.

3. Salari mínim vital.

4. A treball igual, igual salari per ambdós sexes.

5. Contractes col·lectius de treball.

6. Propugnar per l'establiment de disposicions i lleis que suprimeixin l'atur forçós.

7. Borses del treball oficials, amb intervenció sindical.

8. Comitès de fàbrica elegits pel vot individual i secret dels treballadors respectivament, perquè vetllin pels contractes de treball, les condicions i garanties i els drets dels treballadors.

9. Coparticipació obrera, amb caràcter informatiu, en la direcció tècnica i econòmica de les indústries.

10. Coparticipació col·lectiva i equitativa dels obrers en les utilitats i beneficis industrials, comercials i bancaris.

11. Supressió de tot el treball nocturn que sigui possible.

12. Reglamentació legislativa que prohibeixi el treball de les dones embarassades i lactants.

13. Supressió absoluta del treball nocturn a dones i menors de divuit anys.

14. Reglamentació legislativa del treball a domicili i del servei domèstic.

15. Retribució vitalícia als inútils amb motiu d'accident de treball, donant subsidi als seus hereus en cas mortal.

16. Reglamentació legislativa de les condicions d'higiene, seguretat i com-

La conferència del camarada Friedlaender

La situació actual alemanya

Donem a continuació el resum segons la versió del company Ardiaca — de la conferència que el camarada alemany Dr. Otto Friedlaender, donà el dia 15, al nostre estatge central.

Cal dividir la història d'Alemanya en quatre èpoques: 1.ª, l'avant-guerra; 2.ª, la guerra; 3.ª, la República-social de la post-guerra; i 4.ª, la fallida de la democràcia i la crisi actual.

L'AVANT-GUERRA

La manca de centralització estatal ha estat un defecte per a la Alemanya moderna. D'ençà la guerra dels cents anys, Alemanya ha estat dividida per una sèrie de petits Estats que es portaven una guerra a mort entre ells i que afavorien la burocràcia, el militarisme, i la supervivència de jerarquies que ofegaven el concepte individual de l'home i el reduïen a un mer subjecte. Es pot dir que fins avui no s'ha conegut a Alemanya el concepte d'igualtat individual i de democràcia.

L'imperi alemany no ha nascut de la voluntat d'un poble, sinó de les lluites i de la guerra. Com Bismarck digué, els pares de l'imperi són la sang i el ferro. Bismarck té, malgrat els seus defectes capitals, un gran valor dins la història nacional alemanya: la d'aconseguir posar a rotlló tots els petits ducs i reietis dels minúsculs Estats alemanys, i aconseguir un principi d'unificació estatal que possibilitava l'expansió de les idees democràtiques. El seu deixeble i successor en la seva política, Guillem II, no estava a la mateixa altura que el canceller de ferro, ni el sentit intel·lectual ni en el físic. La seva mateixa inferioritat l'empenyí a un deliri de grandesa i a un teixit d'ambicions que provocaren arreu del món la sensació que realment la guerra era inevitable. Com ho fou.

LES DIFICULTATS DE LA POST-GUERRA

Si bé la guerra, més que a causes purament personals, fou deguda a la sèrie de circumstàncies provocades per l'expansió del sistema capitalista, en la seva lluita per mercats i la seva aferrissada competència, cada poble ha de personalitzar i cercar dintre ell els responsables de la guerra. I un dels pitjors mals que els aliats pogueren fer al poble alemany, és el de privar-lo, en virtut del tractat de Versalles, de fer la justícia que es mereixien els que el portaren a la guerra i que després l'abandonaren en mig de la desfeta i de la ruïna. Cagué començar de nou la construcció de l'Estat: foren els obrers, els socialistes, els qui en mig de les terribles dificultats del moment, aconseguiren posar en peu la nació alemanya. Posteriorment, han estat molts els que ens han preguntat per què, en aquella hora històrica, en lloc de fer un Estat democràtic, no fèrem un Estat soviètic? I per respondre aquesta pregunta només cal recordar aquells moments tràgics. La misèria era general a tot Alemanya. Grans regions situades a la perifèria, iniciaven un moviment inquietant de separatisme. Els grans ducs territorials de la Prússia oriental, havien ja entrat en negociacions amb Polònia per sumar-se a la nova nació. Calla, doncs, primer que res, donar menjar al poble i salvar a tota costa la unitat nacional.

LA REPUBLICA SOCIAL

En aquella tràgica situació no es veié més camí que convocar l'Assemblea Nacional, inspirada pels aliats per tractar els termes de la pau definitiva. Els socialistes en, aquell moment, cometeren dos greus errors: el de no expropiar els grans terratinents i el de no dissoldre l'exèrcit i crear la milícia obrera. L'Assemblea Nacional consagrà aquests dos errors i els donà una situació legal.

Les eleccions constituents no donaren la majoria als socialistes, puix que els comunistes s'abstingueren. En aquesta avinentesa es presentava un dilema: o deixar que la burgesia governés sola o entrar en coalició amb la seva ala liberal. I resolent el dilema, es formà la majoria socialista-centre-democràtica, que donà a Alemanya la Constitució de Weimar. Però encara la social-democràcia alemanya cometé un altre error. Després del «putsch» de Von Kapp i de la mort de Rathenau, no es sabé crear un govern sindical i es permeté la constitució d'un govern populista, compost per representants de la burgesia,

que declarà una guerra oberta a la classe obrera. Aviat, però, s'arribà per l'interès de les dues bandes a un armistici. I aleshores, en la impossibilitat d'edificar un estat socialista, es començà la construcció de la república social que ha estat Alemanya fins a la vetlla de la crisi econòmica. Avui encara no hi ha cap altre país capitalista on s'hagi fet una política social ampla i tan profunda com Alemanya. S'ha millorat considerablement tot el sistema de les assegurances socials. S'ha assegurat a sis milions d'obrers contra l'atur forçós. S'han creat els tribunals industrials, les comissions d'arbitratge, els consells d'empresa. A Prússia, solament, en els anys del govern socialista, s'han construït més de 1.100.000 habitacions higièniques per a obrers. Però si els socialistes saberen crear aquesta immensa obra, cometeren una greu falta. La de no dir-ne res. La d'ésser, potser, massa modestos. I avui, quan ha vingut la crisi, la burgesia ha pogut culpar la política socialista, i una gran massa de gent, no prou informada, s'ho ha pogut creure.

LA CRISI

Tots sabem, però, que la crisi és mundial, i que si els efectes han estat agreujats a Alemanya, és a causa de la política comercial seguida, precisament, per aquells que volen enganyar el poble dient que la causa de tot el mal ha estat la política socialista. S'han elevat excessivament les barreres duaneres, creant un encarniment de la vida; s'han desenrotllat artificiosament moltes indústries sobrerres o inútils; s'han cartel·litat la gran majoria dels articles de gran consum, impeding d'aquesta manera que els beneficis de la racionalització fossin sentits pel poble consumidor; es continua treballant encara més de vuit hores diàries, etc.

L'AVENTURER

«Cabells de Napoleó; ulls de Rasputin; bigoti de Charles Chaplin...»

EL BRESSOL DEL NACIONAL - SOCIALISME

Els efectes de la crisi han estat, naturalment, generals. Però potser la classe que n'ha estat més castigada és la classe mitja. Les professions liberals i independents que la composaven han estat proletaritzades, lligades a les grans empreses, i llurs exercitants llançats a la classe obrera. Mes aquests, en lloc de fer causa comú amb els seus nous companys de classe, se n'han apartat orgullosament i han volgut mantenir llur prestigi de petit burges. I s'han declarat enemics —alhora —del capitalisme i de l'obrerisme. D'aquest complex de sentiments i de reaccions ha nascut el nacional-socialisme. Un socialisme de bona societat per aquells que no volien rebaixar-se a col·laborar amb els proletaris en llur lluita comuna contra el capitalisme.

HITLER

Però si aquest impuls ha estat la força inicial del nacional-socialisme i l'aglutinant de molts que de bona fe hi formen part, ben aviat fou desvirtuat per la duplicitat i pels objectius inconfessables dels seus dirigents. Cal veure només quina és la contextura moral i intel·lectual del seu cap Hitler, i de quina manera ha complert el seu programa. En el seu llibre «Ma lluita», famós pel pèsim estil literari en què està escrit, es retrata ell mateix en confessar, que en el seu país d'origen, Austria, sempre s'havia oposat a aquella força que l'obligava a ésser sindicalista. L'infeliç pintor ja es sentia amb ànima de burges, de petit botiguer. D'Austria, Hitler passà a Alemanya, on gràcies a manobres tèrboles fou nacionalitzat alemany. Corre, per aquest país, una definició fisionòmica de Hitler que ha fet fortuna perquè subratlla la manca d'originalitat i de la fallera mimetística del «Führer»: Cabells de Napoleó; ulls de Rasputin; bigoti de Charles Chaplin; i el salut de Mussolini, veient-se-li sota l'aixella, quan estira el braç, una moteta de pel ros que recorda els vells teutons llegendaris...

TEORIA I PRACTICA «NAZI»

Hitler ha fet de l'anul·lació del Tractat de Versalles un dels punts capitals del seu programa i de la seva propaganda demagògica. Però un cop pujat al poder ha callat com un cor curiósissim què quan al darrer Reichstag els comunistes demanaren l'anul·lació del Tractat de Versalles, els diputats hitlerians abandonaren quatre vegades consecutives la sala de sessions per no votar contra la proposició i demostrar massa eloqüentment el cas que fan de llurs principis i de llurs promeses.

Un altre dels punts del programa «nazi» és la lluita de races, que Hitler posa en lloc de la lluita de classes. Bona teoria, certament, per a gats i gossos, però que davant els homes no té altra valor que la de la burda mixtificació que significa dels mòbils amagats que animen els dirigents nacional-socialistes. Rosa Luxemburg i Rathenau calgueren sota les bales del nacionalisme, no perquè fossin jueus, sinó perquè lluitaven a favor de la classe obrera. Hitler vol acabar també amb els latifundis, però quan els grans terratinents de la Prússia se li acostaren per contribuir a la caixa del partit i al sosteniment de les tropes d'assalt, aleshores declarà que sols expropiaria... els latifundistes jueus, que a tota Alemanya no passen de trenta! Així és Hitler; aquesta és la consistència dels seus principis. Ara que està al poder, el poble es podrà donar ben aviat compte de la seva insensatesa en elevar al poder un aventurer semblant que es declarava enemic del capitalisme i avui va de braçet amb Hüggenberg, el representant de la gran indústria, i Von Papen, el representant dels grans latifundistes.

L'ERROR DELS SOCIALISTES

La data històrica del 10 de juliol passat vegé com, sota el pretext que no sabia garantir l'ordre, el govern de Prússia fou destituït pel canceller Von Papen. D'ací sorgeix novament la pregunta: ¿per què no es féu aleshores la revolució? Com podiem fer-la amb la classe obrera dividida; amb un sector comunista que en lloc d'atacar l'enemic comú s'entestava en atacar a nosaltres; amb l'estat de guerra a tota Prússia; amb l'exèrcit amo dels llocs estratègics de Berlín? Però, es tornarà a preguntar, ¿com rel deixat arribar aquest estat de coses? ¿Per què heu esperat tant? I aquesta vegada la pregunta està fonamentada. Els socialistes alemanys hem estat massa elegants; hem fet massa en la lleialtat dels altres i avui en paguem les conseqüències, i aprenem a no caure per segona vegada en aquest error funest.

A LA VETLLA DE LA REVOLUCIO

Amb la pujada de Hitler, ha començat una era de terror a Alemanya que recorda els primers temps del feixisme italià. Es pot donar per segur que, malgrat les eleccions li siguin adverses, Hitler no marxarà del poder, i aleshores començarà la dictadura nua, veritable i total. I aleshores, els obrers, sabran trobar la unitat necessària per donar la gran batalla? I cas que l'aconsegueixin, podran vèncer la reacció? Les armes i tots els instruments de combat estan a les mans d'aquesta. Però els obrers tenen la força de llur treball. Poden declarar la vaga general. Això serà el començament de la Revolució, de la qual ningú no pot preveure el resultat.

LA LLIÇO DELS ESDREVENIMENTS

Però si bé no podem preveure els esdeveniments, es pot assegurar que després del règim de Hitler vindrà un altre règim que ja no serà el de la burgesia. Els socialistes alemanys hem après en aquests darrers temps moltes coses. Hem après, sobretot, que sense l'expropiació de les terres i de les grans fàbriques no hi pot haver, no ja un règim socialista, sinó tant sols de la més elemental democràcia.

Hem après també que no basta l'organització, sinó que cal una certa dosi de fantasia, d'esperit revolucionari. I que cal estar disposat a cada moment a batre's per l'ideal. Si una cosa us podem recomanar als socialistes espanyols és que no cometeu el mateix mancament de nosaltres; que no deixeu que els grans propietaris anul·lin els efectes de la Reforma agrària; que controleu la burgesia i que quan la reacció comenci la sapigueu tallar de socarrel. Només d'aquesta manera aconseguireu que el vostre poble conegui la veritable llibertat, sense la qual no hi ha vida. Puix com digué Matteotti, quan s'ha perdut la llibertat, sembla que desaparegui la llum i el sol de la nostra vida. Cridem, doncs, visca la llibertat! Freiheit!

Perruqueria a domicili

Tallar i ondular . 1'50 Ptes.
Tallar 0'75 "
Escriure a P. Iglésies, 32, 2.ª 1.ª
Telèfon 23169 - Barcelona

Subscripció electoral de la U. S. C.

4.ª llista de contribucions a la subscripció electoral de la U. S. C. amb motiu de les eleccions del 20 de novembre 1932.

Suma anterior, 2.580'20 pessetes.

- Conrad Guardiola, Barcelona, 10 pessetes.—J. Puig Janer, id., 10.—Joaquim Xirau, id., 10.—Emili Mira, id., 10.—A. Graupera, id., 15.—August Bruguera, id., 5.—Dolors Bruguera, id., 1.—Montserrat Bruguera, id., 1.—Adela Bruguera, id., 2.—Concepció Bruguera, id., 1.—Francesc Bruguera, idem, 2.—Ramona Bruguera, id., 3.—Fidel Fortuny, id., 1.—Joaquim Bosc, idem, 10.—Miquel Bancs, id., 5.—Tomàs Aycart, id., 1.—Josep Torta i Cases, id., 2.—Carme Carulla Amorós, id., 1.—Bartomeu Farré, id., 2.—Josep Farré Santus, id., 5.—Joan Font Noet, id., 5.—Claudi Jové, id., 10.—Joan Culla, id., 1.—Joan Serra, id., 1.—Antoni Serra, id., 1.—Domènec Picotà, id., 1'15.—Llorenç Ciso, id., 1.—Ramon Bayona, id., 2.—Lluís Galera, id., 1.—Jaume Baixeras, id., 1.—Joan Guinart, id., 1.—J. Miranda, id., 1.—Josep Infesta, id., 1.—Josep Santaló, id., 25.—Frederic Castells, id., 10.—Daniel Serra, id., 10.—Enriqueta Alfonso, id., 1.—Salvador Majó, id., 5.—Maurici Niolet, id., 25.—Francesc Vime, id., 5.—Josep Ridaura, id., 5.—Joan Aleu, id., 2'50.—E. Fonolleda, id., 5.—Joan Roviró, id., 5.—J. Grau Verdú, id., 5.—Antoni Fontanals, id., 4.—Ll. Ardiaca, id., 8.—P. Bosom, Arbúcies, 15.—Ermengol Cubers, Sort, 20.—Magí Vidal, Almacelles, 18.—Gil Aguilar, Vic, 39'45.—Josep Vilalta, Seu d'Urgell, 2.—Jaume Targa, Barcelona, 2.—Josep Comalat, id., 2.—

- Pere Pascual, id., 2.—Jordi Pascual, idem, 1.—Joaquim Roura, id., 1.—Un simpatitzant, id., 1.—Pol Marrugat, idem, 2.—Antoni Morelló, Sort, 25.—Miquel Salat, St. Sadurní d'Anoia 5.—Secció de Manresa, 80'50.—Jaume Zaragoza Segarra, 5.—Enric Albiol, Barcelona, 1.—Quirze Martí, id., 2.—Dolors Santellu, id., 0'50.—Mercè Pelliser, id., 0'50.—Miquel Tarragó, id., 2.—Martí Vall, id., 1.—Antoni Raury, id., 1.—Manuel Sáez, id., 1.—Antoni Casas, id., 1.—Praxedes Callejo, id., 1.—Antoni Bonet, id., 2.—Josep Payaró, id., 5.—J. Gaspar i Germà, idem, 2.—F. Mas, id., 2.—M. Gaspar, id., 2.—M. Malet, id., 2.—J. Gaspar i Mas, 2.—José Ordóñez, id., 1.—Bartomeu Acosta, id., 0'50.—Cristófor Lozano, idem, 1.—Antoni Larumbe, id., 0'50.—Joan Lozano, id., 2.—Guillem Vinyes i Escoler, id., 3.—Jacint Montelegre, id., 3.—J. Ubieta, id., 1.—F. Carbo, idem, 1.—E. Muñoz, id., 0'50.—F. Soriano, id., 1.

Total, 3.060'80 pessetes.

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 678, 1.ª - Tel. 16871

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

Per a guarir la TOS preneu L'AIXAROP POLIBALSAMIC "GIOL" aprovat i recomanat pels principals Doctors. Es ven a Ptes. 4,05 el flascó en totes les apotecaries

Bar Cerveseria "La Polsaguera"
"Casa Quimet"
Menjars casolans esplèndidament servits a preus sumament econòmics Excel·lent degustació de cervesa amb les seves corresponents tapes ESMERAT servei en tota mena d'aperitius, licors, café, xocolata, etc. Estació i sala d'espera de la línia d'Autocars de Martorell "La Polsaguera"

RONDA UNIVERSITAT, 5
TEL. 11728

NOTA: Als afiliats de la U. S. C. se'ls farà un descompte del 10 % mitjançant la presentació del carnet.

PER A
Rentar Netejar Desinfectar

FACILMENT, RAPIDAMENT
ECONOMICAMENT

ANNITE

DONA
SATISFACCIO COMPLETA

PAQUETS DE 1 I 2'70 PESSETES

NO HI HA SOSA, NI ESCATES, NI SABÓ

FILL D'E. BRUGUERA - Avinguda 14 Abril, 383 - BARCELONA

Cooperativa Obrera d'Arts Gràfiques-Rosselló, 84-Tel.35490

Gràfiques Simó
Impresos artístics i de luxe, comercials i fantasia
Revistes, catàlegs, llibres i treballs de totes classes
Especialitat en imprimir cel·luloide RAPIDESA I ECONOMIA
Carrer d'Urgell, núm. 95 bis
Telèfon 32679 - BARCELONA